

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

**Türkiye’de 17 milyon kişi devlet
yardımına muhtaçken pandemide
85 bin 958 kişi milyoner oldu**

**BELKİ
BİZ DE OLDUK
GEÇİRDİK,
HABERİMİZ
YOK...**

**GAZ
150₺**

**Yeni Çıkış
0535 00702**

**STAR BÖLGE
0536 00702**

**Dilare Bölge
0537 00702**

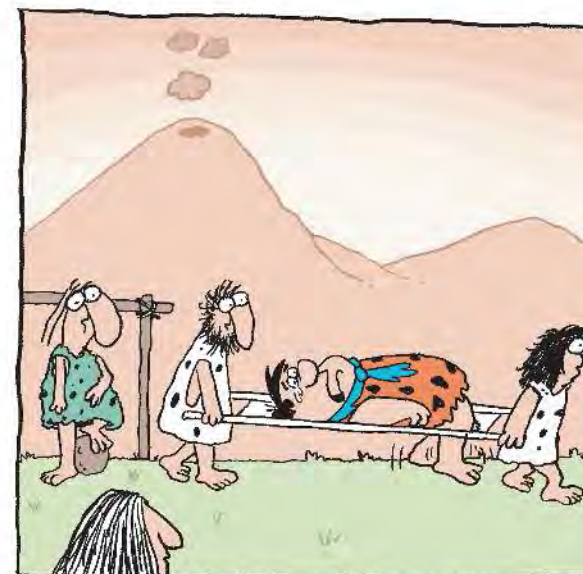
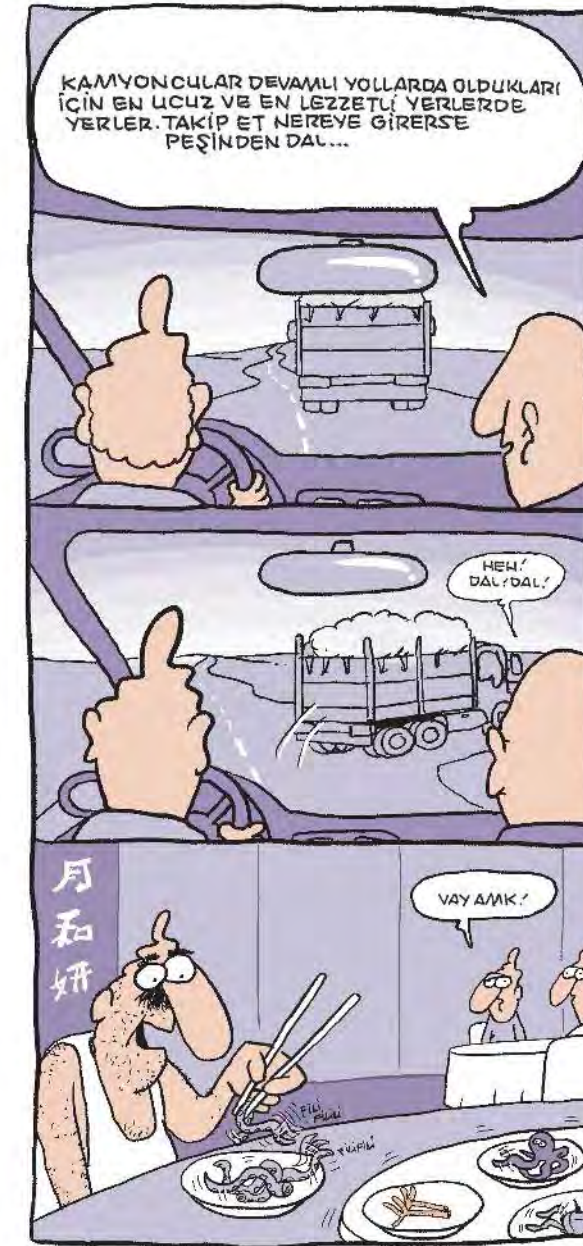

Tasma bu kadar

Tam kapanma bu sefer anlamsızlığıyla geldi. Spor yapmak, tek başına yürümek, bisiklete binmek, alkol, ampul, pil satmak ve bazı marketlere göre regl olmak bile yasak. Yani o kadar akılsızca yapılıyor ki bazı şeyler, sonrasında yaptığın iş mantıklı bile olsa, gidiş yolun şuursuz olduğundan ne dediğinin de bir önemi kalmıyor. Ülkede son yıllarda özellikle artan adaletsizlik ve "adamına göre" muamele durumu sayesinde herkes bir şekilde işini çözmeye çalışıyor.

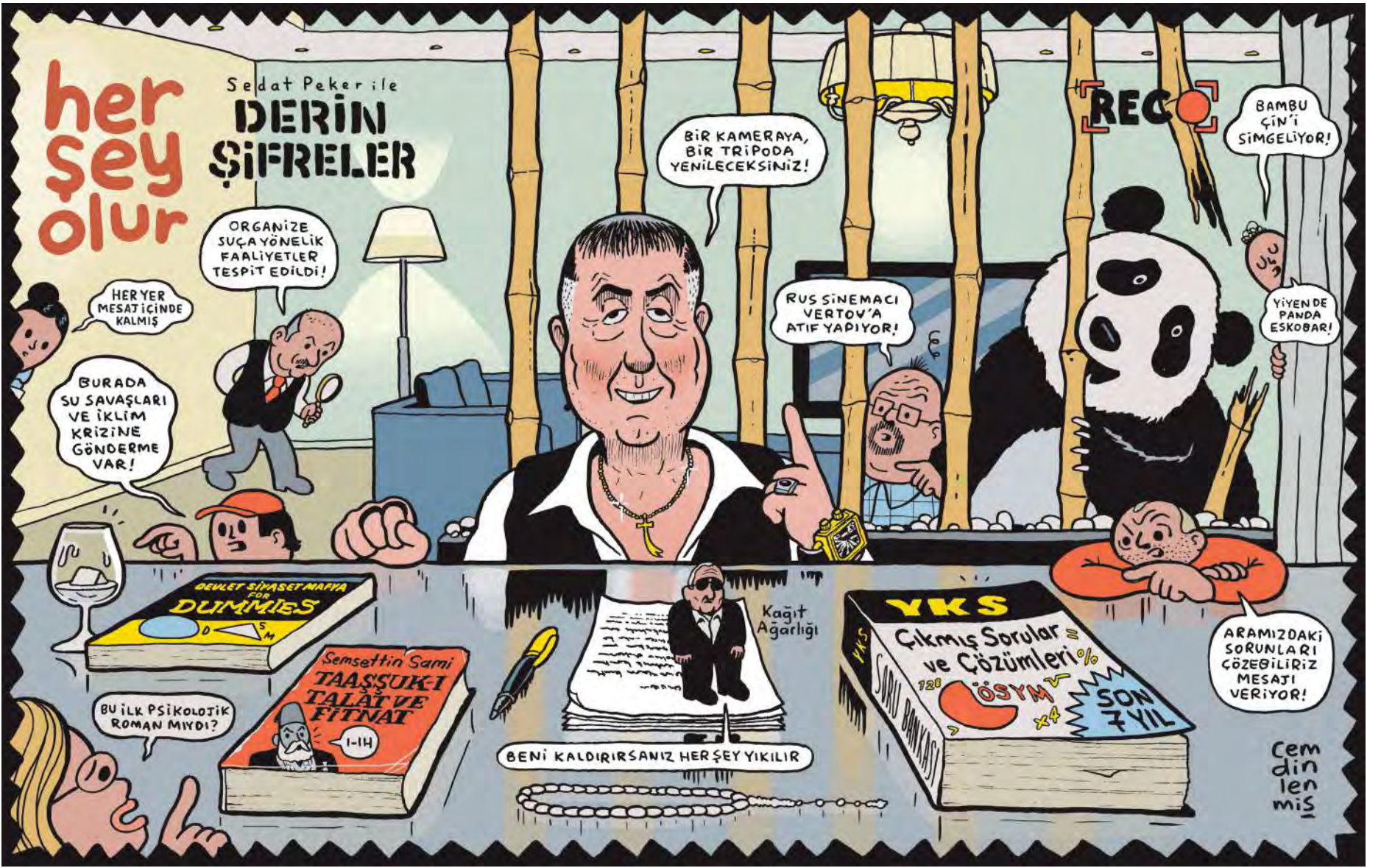
Torbacı arar gibi tekel marketi arayanlar mı dersiniz? Sahte rezervasyon ya da belge düzenleyip yasakların arkasından dönmeye çalışanlar mı dersiniz? Hepsı var bizde. Çünkü mantıklı, akılcı, şeffaf ve eşit bir yönetim yok. Olsa olsa bizdekinin adına "idare" denir. Bir şey sıkıntı oldu mu yasaklayalım kafasıyla bugünlere geldik. İnternette iki erotik içerik bakacak diye gençlerimiz genç yaşta it müteassısı oldu, analar babalar diledikleri sayfalara girebilmek için vpn uzmanı oldu, saçma sapan işler işte. Sorsan devleti yönetenler bizi koruyor. Yersennnn. Neyse canım ben de işte kendime göre bir yöntem bulmaya çalışıyorum bu dönemde iyice aklıma çıldırmayayım diye. Ya spor yapmak neden yasak olur arkadaş? Sanki deve güreşi oynayarak mitinge gideceğiz. Sen ülkenin her yerinde mitingini yap virüsü ülkenin her yerinde mitinglerde ağarla, cenazelerde promosyon olarak dağıt, sonra iki hareket spor yapmak isteyen gariban vatandaşla onu da yasakla... Neyse şu işler geçsin ampul komple yasaklanacak zaten en sonunda... Kendi gücünüz altında, kendi kütlesiyle içine çöken yıldız gibi çökecek bu bozuk sistem belli zaten. Hem de kendi kendine çökecek. Neyse ya. Kaliteden tek anladığı şey Mercedes olan tayfa tarafından idare edilen bir halk da bir noktada uyanacak. Adaletsizlik konusunda en azından adil oldukları, kendilerine en yoğun biçimde oy veren tabanlarına ve ülkenin gencine, yaşlısına, öğrencisine yaşattıkları hayattan belli.

İşte bu ortam içinde memleketin tüm limanları satılmış, tüm otoyolları ve köprüleri geçmesek de kullanmasak da geçiş garantili aynı isimlere verilir olmuş şartlar altında her gün 20-25 bazen de 30 km bisiklete binen ben de aniden gelen "Biz hastalık bulaşsın diye her şeyi yaptık, şimdi sen durum düzelsin diye evde otur" diyen emirle birlikte hareketsiz kaldım. Apartman içinde sapık gibi merdiven inip çıkıyorum ama o da bildiğin rahatsızlık komşular için. Yani benim komşum bu şekil hareketlere girse kıllanırdım... Neyse ondan da vazgeçtim. Dedim ki "Kediye tasma alayım, kediyi çıkarayım dışarı"... Bu hareketi de üşengeçlikten ve "Kedi tasma pahalıdır şimdi" düşüncesinden (ya şimdi baktım 60 liraya varmış) ötürü erteledim. Dedim ki "Bu köpekçi tayfa sürekli sokakta, ben de köpek kılığına gireyim kendimi dolaştırayım"... E iyi tamam da o zaman da direkt haberlere çıkarım. Ülke henüz bu tarz bi şekle hazır değil. Yoksa yurt dışında sokakta köpek olarak gezen görmüşlüğü var. Açın bakın YouTube'da da var (Aradım pek bi şey bulamadım ama kesin iyi aramadım)... Neyse tasma takma ve köpek cosplay'i için de bi tasmacı gerekir şimdi apartman vatzap grubuna da "Beni tasmayla sokakta gezdirecek müsait komşum var mı?" yazmak istemedim. Ben dedim ki en iyisi bu köpekçi tayfayla bir şekilde temasa geçeyim, sonra onlardan bana seken köpek olursa, ben de köpek gezdiriyor ayağına sokakta dolaşır, hem temiz hava alırım, hem de yürüyüş olur... Vallahi de billahi de Allah'ın sevdiği kuluymuşum. Bu köpekçi tayfanın takıldığı bir alan var. Oraya gittim, hemen tanıdılar. Biraz muhabbet edip durumu da anlattım, onlara da uydu. Artık fazladan gelen köpekleri bana veriyorlar. Ben de köpek dolaştırıyorum ya da köpekler beni dolaştırıyor. Artık hangisiyse, bence sorun yok. İşin güzel tarafı köpekçi tayfayla takıla takıla şimdi köpeklerle de tanıştım. Galiba üç vakte kadar bir patili dost da edinirim. Benim evdeki hayırsızla birlikte ikisini de tasmalarım, bir kedi, bir köpek, bir de Kaan Bremen Mızıkacıları gibi dolaşırız artık.

ilker altungök

Hababam Sınıfı Zorbalığı

İkinci kez düşünmeden yazılan, çekilen ve izlenen filmler kategorisinin en bilinenlerinden olan

Hababam Sınıfı serisini, şimdi burada kırk kişiyiz, birbirimizi biliriz, hepimiz ortalama üç kere izledik, izlemeyenlerimiz dergiyi tesadüfen eline geçirip "Ne ilginç çizimler lan bunlar, aa, batılıları hep böyle mi çiziyorlarmış, ne acayip, demek biz bu adamların gözüne böyle görünüyoruz," diyerek sayfaları karıştıran Brookings Enstitüsünde çalışan bir vatandaşımızın evine her niyeyse konuk gelmiş bir misafir dışında taş çatlasın bir kişidir. (Hah, o bir kişi de sen ol canım, illa çıkıntılık yapacaksın ya, eksik olma, o bir kişilik kontenjanı sana ayırdım zaten ben. Sen bütün genellemelerin kaçınılmaz istisnası, "Aa, ama bende öyle olmuyor, niye canım benim hiç başıma gelmedi, hayır bu doğru değil çünkü benim deneyimim farklıydı," demek için can atan güzel kardeşim, sen kendini biliyorsun. Hayır, Hababam Sınıfı bu, tanıdığım en monşer insan Ali Murat Hamarat'a sordum, o bile izlemiş. Gerçi başta izlemedim dedi ama gerçeği söylemezse Modül Disko'da kasap havası oynarken çektiğim görüntüleri basına vermekle tehdit ettim, paşa paşa tüm filmleri saydı. Hatta gitmiş, bırak Mehmet Ali Erbil'iyi, Mehmet Ali Alabora'lı Hababam Sınıfını bile izlemiş adam. "La oğlum onu niye izledin, onu biz bile izlemiyoruz," dedim, "Ne bileyim lan, herşeyi izliyorsunuz, bunu da izliyorsunuzdur sandım," dedi.)

Hepimizin, Hababam Sınıfı serisine hâkim olduğu konusunda uzlaştıktan sonra konumuza dönelim. Arkadaş bu Hababam Sınıfı'nda 6 Edebiyat A sınıfında toplaşan adamlar esasen ne kadar zorba, ne kadar korkunç adamlar yahu? Şimdi doğruya doğru, her okulda, atıyorum, tiyatroya, müziğe, sanata daha çok yeteneği olan o yüzden dersleri boşlamış sınıflar olur, o yüzden dersleri boşlamaları bir yere kadar hoş görülür. Şimdi anladığımız kadarıyla bu Hababam Sınıfı, Özel Çamlıca Lisesi'ndeki bütün yıl sonu müsamerelerine ambargo koymuş, onlardan başka kimse yok. Kuzguna yavrusu şahan görünür hesabı (ki kuzgun bence daha güzel bu arada, allah yavrusunu şahin zanneden kuzgunun anlamsız aşağılık kompleksinden korusun) biz okuldaki başka kimseyi görmediğimiz, eh film boyunca da çocuklara sempati beslediğimiz için ne güzel diyoruz. Ama bu arkadaşların sene sonunda her sahneye çıkışı bir sanat felâketi, müzik katliamı, sahne ve gösteri sanatları faciası. Hayta İsmail'i saymazsak şarkıları detone söylemek bunlarda, ritimleri kaçırmak bunlarda, abuk sabuk koreograflar bunlarda, gitar tutmayı bilmemek bunlarda. E bu Özel Çamlıca Lisesi'nde ilaç için bir tane bile sesi güzel oğlan yok mu, en iyileri bunlar mı da her sene sonu müsamere bunlardan soruluyor?

Filmleri izleyenler aslında cevabı biliyorlar. Bir kere, rastgele seçilen yüz kişiden yüzünün de Hababam Sınıfı kadar yeteneksiz olma ihtimali asla ve kata bulunmadığından, elbette Özel Çamlıca Lisesi'nde çok daha yetenekli bir alay öğrenci var. Ama liseler arası bilgi yarışmasından da bildiğimiz gibi, hababam sınıfı, bildiğiniz zorbalıkla, döverek, tehdit ederek, bir umuttur yaşamak diyerek bütün okulu sindirip

sahneye de kendileri çıkıyor. Hadi 15-16 yaşında olsalar hamlıklarına vereceğim de, bunların hepsi 25-26 yaşında eşek kadar oğlanlar, hiç utanma sıkılma, "La oğlum kaç yaşına geldik, bırakalım lise müsameresini de liseliler yapsın," demek yok, hayvan evladı gibi hep bana rabbena, kaç nesil Özel Çamlıca Lisesi'nden sahne tozu yutamadan, yeteneklerini keşfedemeden mezun oldu gitti. Ulan o okuldan her sene konservatuvara yönelme ihtimali olan en az üç beş çocuk, kazma kazma herifler birbirinden kötü sesleriyle dönemin popüler şarkılarının parodisini yapacak diye harlandı gitti.

Hayır hesapta daha sonra Kanuni'nin Veda Busesi diye bir tiyatro sahnelemeye kalkıyorlar ki Muhsin Ertuğrul mezarında ters dönüyor. Zaten o filmde biliyorsunuz Gündük Necmi ve İnek Şaban çoktan tasdiknamelerini almış, Kıvırcık falan var. Mahmut Hoca da artık iyice balataları sıyırmış okulunda çocuk yaşta kızlar çocuk doğuruyor, "Önemli olan hataları görmek ve bir daha yapmamak," diyor. Bir daha yapmamak ne demek, her sene bir çocuk mu doğuracak kız? Zaten Mahmut Hoca'nın pedagojik formasyonunda ciddi falsolar var, daha önce de okula bebek getiren çocuklara, "La oğlum delirdiniz mi, s.ktir git evinde bak," diyeceğine "En doğrusunu yapmışsınız," diyordu. Sahte hoca olabilir, ders anlattığını da görmedik zaten.

Yani tamam seviyoruz, karşımıza çıkınca izliyoruz da, Hababam Sınıfı zorba, kimsenin kendileriyle aynı okulda okumak istemeyeceği beş para etmez karakterlerden oluşuyor. Hiç mi iyi yanları yok. E yok valla. Ama bu denli işe yaramaz adamları halkın sevgilisi yapmak da ancak Ertem Eğilmez'in kotaracağı iş onu da söyleyelim.

Binalara Bakıyorum

Yirmi yedi yaşımdayım. Şimdiye kadar gözümü açtığım günlerin hemen hemen hepsinde bedenim, çeşitli gıdalar, başka bir insana ek olarak en az bir -iç veya dış- mimari yapı gördüm. Bedenimi tanımak için bir süredir kendime dokunuyorum. Gıdalarla ilişkimi ilerletmek için uzmanların uyarılarını dikkate alıyorum. İnsanları çözümlerim ilerde lazım olur diye düşünüp dört yıl psikoloji okudum. Ama binalar için hiçbir şey yapmadım. Öylece bakıyorum.

Öylece bakmam bir şey hissetmediğim anlamına gelmiyor. Binalara dair yoğun hislerim mevcut ama yeterince bilgilim olmadığı için kelimelere dökemiyorum. Ufakken sadece büyük yapılar ilgimi çekiyordu. Yakından inceleme fırsatım olan Atakule, Galata Kulesi; kartpostallardan takip ettiğim Eyfel, Pisa kulesi; haberlerden takip ettiğim İki Kuleler... İki tane uçağın koskocaman iki binayı yıkmasına çok şaşırıyordum. Bu şaşkınlığımı bana sakız patlatmayı öğreten canım arkadaşım Mücahit'le paylaştım, babası ona o iki gökdelenin masum bulutların canını acıttığını, uçaktaki iyi insanların bulutların öcünü aldığını söylemiş. Yedi yaşında bile inanamayacağım kadar gerçekdi ama itiraz edemeyeceğim kadar kompleks bir demeydi. Anneme sordum ve Mücahit'i bir daha hiç görmedim. Her sakız patlattığımda aklıma o geliyor, belki o da bir yerlerde bir şeyler patlattığında beni hatırlıyordur.

Bildiğiniz gibi insan on yaşını aşmış biraz olgunlaşınca, ilgisini daha sıradan binalara yöneltiyor. Gösterişsiz güzellikleri bulmaya çalışıyor. Ne yazık ki rengarenk mozaik taşlarından yapılmış pikseli binalarla çevrili mahallemizde bu pek mümkün değildi. Ben de o güzelliği New York dizilerindeki apartman kapılarında, Fransız filmlerindeki balkonlarda aradım. Fakat mimariye dair bilgim hala sınırlıydı. Bir aile sohbetinde ortaya atılan "Büyük spor salonlarında tuvalet hemen arkada olmaz, daha uzak bir köşeye koymak zorundadır mimarlar. Çünkü insanlar tuvalete gittiklerinin herkes tarafından anlaşılmasını istemez," cümleleriyle siftah yaptım ama üstüne pek bir şey koymadım. Hala arada kontrol ederim, tuvalet hep hafif gizlenmiş hakikaten.

Vakit ayırıp öğrenmeye çalışmanın psikoloji deneyimim sayesinde nafiye bir çaba olduğunu bildiğim için binalarla ilişkimi alaylı bir şekilde sürdürmeye devam ettim. İstanbul'a taşınıp çeşit çeşit binalar görmeye şans bulunca içten içe ön cephe övmeye, materyal seçimine dikkat etmeye, fonksiyondur, yaşam alanıdır daha önce derdim olmayan mimari nitelikleri dert etmeye başladım. Yine de ne yaparsam yapayım boydan boya cam ve yüksek tavan dışında bir kırmızı çizgi olamadı. Genel kanı neyse ondan sapamadım. Taşındığım bu eski İstanbul mahallesindeki otuz yıllık evlerle yeni yapılmış rezidansların birbirlerine dik dik bakıyor olmasına alkış eleştiriler getiremedim. Sadece en baştaki yoğun hisler vardı. Dört çocuklu aileler için tasarlanmış eski evleri ilk biramı elinden içtiğim aile dostumuz Sedat Amca'ya benzetiyordum. Sıcaktı, dolu doluydu ama değişen çağa ayak uyduramamıştı. En haklı tartışmasında bile en az bir cinsiyetçi-bir ırkçı cümle söyler, rezidanslar tarafından argüman manyağı yapılarak eve yollanırdı geniş balkonlu Sedat Amca. Hey gidi koca dev, 3 rezidans dikilecek parselde sahipsins, otoparkın ortada, bahçen kediye, köpeğe, kirpiye açık ama artık bu dünyada yerin yok. Eskiden kapitalizm karşıtlığı, nostalji, geniş evler diye savunuyorduk ama artık çatlakların var ve deprem kapıda.

Yirmi dairelik apartmandan tek ev sahibi belediyeye söylediği için yıkım kararı çıktı. Apartman yöneticisi 14 numarayı açıktan suçlayan ve apartman sakinlerine 14'ün günlük yaşamını zorlaştırmalarını tembih eden bir metin kaleme aldı. 14 numaradakilere kiracı olduklarını, kendilerinin bir suçu olmadığını belirten bir karşı metin yazdılar. Metnin dili güçlüydü, yöneticinin metnindeki çeşitli ayrımcı söylemlere de dikkat çekiyordu. Metin savaşları durulunca koridorlarda kiracıların da ev sahibiyle birlikte hareket ettiğine, onlara da tepki göstermek gerektiğine dair konuşmalar geçer oldu. Henüz depreme göre yaşam alanında radikal değişiklikler yapılacak gelir seviyesinden hayli uzak olduğum için karışmadım. Huzurlu ve tutarlı yaşamak için depremden korkmamaya ve binamızın yıkılmayacağına inanmaya devam ediyorum. Bulutları da rahatsız etmiyoruz zaten.

Fakat bir gün 14 numarayı bahçede yakaladılar. Yalaka kiracıları değil, bizzat kendisini. Tartışmalar başladı. Hiç daha önce herhangi iki yaşının böyle bürokratik mevzularda tartışmasına tanık oldunuz mu bilmiyorum ama o kadar yavaş ilerliyor, öyle laf sokma fırsatları kaçıyor ki insan katılmadan edemiyor. Üstüme Z kuşağı oversize kapüşonunu çekip hemen bahçeye indim.

"Deprem olacak diye binamızı yıkıyorlar. Ee ne farkınız kaldı sizin depremden?"

Yirmi yedi yaşımdayım ve buna inanırım. Ya hiç kimsenin fark etmediği bir noktayı yakalayacaksınız ya da herkesin bildiği için üzerine konuşmadığı bir noktayı söylemiş olacaksınız. Ancak ilk etkiyi yaratabilen insanlar dünyayı değiştirir. Bu sefer benimki ikinci kategoriye giriyor, olsun. Ayrıca bizim insanımız için gerçekten hiçbir şey yapmaya değmezmiş. Yine bunu öğrendim. Aynı tarafta olduğum insanlar bile cümlemleri anlamsız ve abartı buldular.

CEM GÜVENTÜRK

BU KADAR UZUN SÜRE EVDE KALDIKTAN SONRA

Bİ GECE
"BELKİ YARIN
UYANDIĞIMDA
TÜM BU
OLAN BİTENİ
ANLAMIŞ
OLURUM"
DÜŞÜNCESİYLE
UYUDUM...

HER YENİ
TANIŞTIĞIMIZ
İNSANA
KARŞI

FİLİPİR

İNSAN CANLIŞI YUNUS

Bİ BİRA ALIP SAHİLE İNELİM Mİ? HAVA GÜZEL...

OLUR VALLA!

ŞURAYA OTURALIM.

..EKEKEKE KEKEKEKE..

O NE!?

ANANIS.

EKEKEK!

ABİ DUR! TANIDIM ..BU İNSAN CANLIŞI FİLİPİR...

TOK

AA EVET.. SADECE KAFASINI GÖRÜNCE TANIYAMADIM...

BİZE BİR ŞEY ANLATMAYA ÇALIŞIYOR...

BÜTÜN GÖVDESİ VAR BUNLARIN.. KUYRUK,YÜZ-GEÇ VESAİRE... ÖYLE GÖRÜNCE BİLİYORUM BEN.

ABİ BOŞVER ŞİMDİ... ÇÖZELİM NE ANLATIYO.. ACIL OLABİLİR.

EKEKEKE

ÜŞÜMÜŞTÜR.. BAKMA HAVALAR O KADAR SICAK DEĞİL HALA.. TAM HASALIK HAVALARI...

ALALIM DIŞARI

GİRPİNİYO... KAFASINI BOĞ... KAFİ...

TAMAM OLM SAKIN!

EKEKE

EKE KEKE

BİLMEDİĞİN MAHLUKATI... ELİNE ALMIYACAN ABİ...

HAYIR,SEN TANIYO. RUM FİLİPİR DEVİNCE O SANDIM BEN DE...

SONRA KOMPLE VÜCUDA BAKINÇA ANLADIM AMA, BİZ ANLAYANA KADAR KÜÇÜĞÜNE ŞOYOLAR ADAMIN...

JAPONLAR BUNLARIN NASINI SĞİ-YOMUŞ...

İYİ YAPIYOLAR...

ZİPKINLA... TAK... SARTJÖRLÜ YAPICAN ZİPKINI... SERİYE ALIP

SON

Gecen haftadan devam

Karma.

Diğer İnsanlar

Kendimi bildim bileli diğer insanlara yoğun bir ilgi besliyorum. Bunun nedeni kendimle bir türlü yeterince güçlü bir ilişki kuramamam mı, diğer insanların gerçekten çok ilginç olması mı bilmiyorum. Aslında ufak yaşlardan itibaren yalnız başıma kaldığım, kendi dünyamı yaratma imkanı yakaladığım yüzlerce saatim oldu. Memur anne babamın işten, düğünden, taziye, içkili lokal

buluşmalarından dönüşlerini -yaşı gereği dışarı çıkış izni olan ablamın da yokluğunda- evde yalnız başıma bekledim. Şimdi sorsanız "Akın çok sakın bir çocuktu, oyuncaklarıyla saatlerce sessizce oynardı," diye anlatır, hayal gücüne güzellemelerde bulunurlar. İşin gerçeği tek kolu eksik savaşçı adamım ve sıkıp bıraktığınızda KOAH hastası eniştemle birebir aynı endişe verici sesi çıkaran plastik bebeğimle geçirdiğim her saat ıstırap doluydu. Aklıma da öyle yaratıcı, ilginç bir fikir gelmiyordu. O döneme dair hiç anım yok desem yeridir. Yalnızca iki defa kafamın arkasını yarmıştım. Birincisinde tabureleri birbirine geçirip üstünde atçılık oynamayı denerken yere düşmüştüm. Bunu bir ata binip evden kaçmaya çalışmak olarak yorumlayabiliriz. Diğerinde ise kafamı kalorifere vurmuşum. İzi hala duruyor, olayın ayrıntısı yok. Bunu da sıkıntıdan kafamı bir yerlere vurmaya denemiş gibi yorumlayabiliriz.

Sonra 1998 yılının alelade bir gününde, Richard Gere hayranı ablamın, ülkemizde iki sene gecikmeli olarak vizyona giren The Jackal adlı filmi izlemek için İstiklal Caddesi'ne sinemaya gideceğini öğrendim ve artık isyana varan yoğun ısrarlarım sonucu kendisine kuyruk olmam aile mensuplarının oy birliğiyle kabul edildi. Ablam ve ben 'diğer insanların' membaini gelmiştik. Caddenin kalabalığı başımı döndürdü. İnsanların yüzlerini dakikalarca izledim. Dışarıdan o kadar alık bir görüntü sergiliyordum ki ablam zaman zaman kendime gelmem konusunda uyarılarda bulunuyordu. Sonra bir kaç Japon turisti işaret parmağımla gösterip "Aa Japon!" diye bağırardım ve ablamı rezil ettim. Kolumu sıkı ve ilginç bulduğum her şeyi parmakla göstermemem gerektiği konusunda sert bir dille uyardı. O gün işaret parmağımla fiziksel olarak indirmiş olsam da benim için her şey değişmişti. Ayrıntılarını hatim ettiğim bir kaç oyuncak ve ilk okul arkadaşından yarattığım küçük dünyam sıkıcı olabiliyordu ama başka insanlar da vardı. O insanların hayatları benimkinden daha hareketli ve gerçekti. Hangi milletten olursa olsun her biri parmakla gösterilmeyi hak ediyordu.

Ertesi hafta "Akın artık evde çok bulunuyor," başlıklı bir toplantı sonucu, ilk okul birinci sınıfta, sırf değişiklik olsun diye okula otobüsle gitmeime izin verildi. Başta gerçek hayatın bir parçası olacağım için çok heyecanlandım. İlk bir hafta boyunca 17S adlı Uğurmuncu-Bostancı otobüsünün tüm yolcularını teker teker inceledim. Her sabah işine gücüne giden insanların otobüsteki yeri sabitti. Kısa sürede rutine dönüştü ve sıkıcılığı. Cep telefonunun olmadığı yıllar genelde, "samimi ve huzurlu" olarak anılır. Benim 17S zamanlarımdan aklımda kalan, insanların birbirleriyle fiziksel olarak o kadar da ilgilenmek istemediği yönünde olacaktır. Demek ki Instagram'a gerçekten ihtiyacımız vardı ve icat edildi. İnsanların ezberlediğim ağır mazot kokulu belediye otobüsü maceram da, evime yürüme mesafesi bir okula nakil edilmem sonucu sona erdi.

Birinci sınıfı birlikte okuyan okul arkadaşlarımla arasına bir sene gecikmeli katılınca kaynaşmakta sorun yaşadım. O yaştaki çocuklar bir sene ne yaşadılar da o kadar kaynaştılar, bilmiyorum. Belki bir defa İstiklal Caddesi görmüş bünyemi ilk okul çocukları kesmiyordu. Yine içime kapanmıştım. Kolu kırık savaşçı oyuncakım, KOAH hastası plastik bebek ve ben, ikinci kez yalnızlık hapisanesinde kader ortaklığı yapıyorduk. Ama bu defa mahkumiyetim kısa sürdü. Muhtemelen oğlunun halinden anlayan annemin yerinde kararıyla, okul çıkışları beklemeye zamanlarımı annemin memuriyet görevini yürüttüğü Kartal Köy Hizmetleri İl Müdürlüğü'nün merkez yemekhanesinde geçirmeme karar verildi.

Artık okul çıkışı iş yerinin yemekhanesine gidiyor, mutfak çalışanlarıyla takılıyordum. Aşçı Nevin Teyze, Figen Abi ve Malzemeci İlyas Abi... Kısa sürede alıştık birbirimize. "Bu benim oğlum çok akıllı," derdi İlyas Abi benim için, "Sus pus oturur, çok uyumludur." İşin aslı iki senenin sonunda artık suratlarını ezberlediğim yemekhane çalışanlarından da sıkılmıştım. İşaret parmağımla indirmiş, hiçbirinin hayatını merak etmiyordum. Dokuz yaşında her okul çıkışı, yemekhane çalışanlarıyla ne yaptığımı sorgulamaya başladım. Suratım asılmaya, memnuniyetsizliklerim artmaya başladı. Bir süre sonra İlyas Abi'nin tüm cümlelerini içimden şımarıkça, "...diyorsun..." diye tamamlamaya başladım. "Bugün yemekte orman kebabı var Akın oğlum!" "...diyorsun İlyas Abi..." Denetleyen yok tabii, doğrudur, tas kebabıdır. Sıkıntıdan kafamı yarma seviyesine gelmeden yemekhane maceram da sona erdi.

Bir kaç yıl içerisinde son kez değiştirdiğim ilk okulumda hala devam eden arkadaşlıkların temeli atıldı. İnsanları amatör bir antropolog edasında izlemeyi bırakmış, onlarla güven bağları kurmuşum. Kendimle ilişkiyle ilgili değişen bir şey olduğumu düşünmüyordum. Yanlarındaki mutlu olabileceğim, bana her daim ilginç ve eğlenceli gelen insanların arasında bir şekilde yaşayıp gidiyordum. İstiklal Caddesi de hala ilginç. Yakın zamanda cami açılışı yapılacak. Birileri yine işaret parmaklarını bu defa gök yüzüne doğru tutup bağıracaktı. Ablam görse çok kızardı.

AYNI EVDE YAŞAYAN İKİ DEVLET MEMURUNUN MACERALARI

Yaz-Giz C.ÜSTÜN.

Bitti.

Banyonun ortasında bir süre ayakta duruyorum. Evin içinde hedefsiz ve sebepsiz dolaşırken kendimi banyoda buldum. Banyo sessiz, banyo serin. Ben ayaklarına babet çorap, bacaklarına kumaş şort giymiş bir hamam böceğiyim; evimizdeki banyo benim gerçek evim. Bir ütü masası nasıl kendini duvarla dolap arasındaki isimsiz tanımsız boşlukta güvende ve mutlu hisse derse, ben de banyoda kendimi öyle hissederim. Birisi banyonun kapısını açıp "ne yapıyorsun sen burada?" diye sorana kadar öyle dururum. Kapı açılırsa ani hareketlerle ortalıktan yok olurum. Geçen sene banyomuzda bir hamam böceği sorunu vardı. Bebeğim her gün heyecanla salona koşup "Erman, kapıyı bir açtım, banyonun ortasında

hiç hareket etmeden duruyordu, bana bakıyordu! Ben kapıyı açınca biraz baktı, sonra kaçtı! Kocamandı!" diye bağırdı. Hamamböceklerini zehirle, tavırla, hatta zehirli tavırlarla apartmanda başka eve yolladım, artık ben varım. Kocamanım.

Birisi aniden kapıyı açarsa hiçbir şey yapmadan duruyormuş gibi gözükmemeyim diye elektronik tartının üzerine çıktım. Elektronik tartı biraz düşündü, biraz hesap yaptı sonra bana kilomu söyledi. Dükkanını ziyaret ettiğin esnaf dostunun kapıdan girdiğin gibi "OUUU Erman sen ne yaptın ya! Ne biçim kilo almışsın! Saçlar da gitmiş... Vay vay vay ya" diye bağırmaya gibi. Hal hatır sormaya, çayını içmeye gelmişim ya. Bu ne işgüzarlık, bu ne açıklıslık? Fikrini almak için gelmedim tartı, yorgunum. Sohbele geldim. Burası benim kendi kendimi dinleme ve düşünme noktam. Sen kendi dalgana bak, ekranını söndür, o rakamları oradan yok et, tasarruf moduna geç, pil ömrünü boşuna harcama.

Kilolar alınır, kilolar verilir. Ölümcül ve önemli olan kalbin etrafındaki yağdır ve o yağı en güzel yakan egzersiz de dostlarla yapılan sohbetir, muhabbettir.

Kevin Costner'la Whitney Houston'un birlikte oynadıkları Bodyguard, yani Özel Koruma isimli filmi hatırlıyor musun elektronik tartı? O filmde hatırlarsan Kevin Costner, Whitney Houston'u tehlikelerden, kalabalıklardan, gürültüden kucagina alıp kaçırıyordu. Biz şu an biraz öyleyiz. Sen Kevin Costner'sın, ben kucagında yarı baygın oradan oraya taşınan Whitney Houston'um. Biraz taşı beni, sessiz ve serin bir yere taşı, kilomla ilgili yorum yapmadan. Son zamanlarda Bodyguard filmi çok sık aklıma geliyor. Filmde Whitney Houston Kevin Costner'in samuray kılıcını alıp şaka yolu karnına dayatıyordu, Kevin Costner'da bunun üzerine "bu kılıçla şaka olmaz" anlamında Whitney Houston'un boynundan aldığı ipek eşarbi havaya fırlatıyordu. İpek eşarb ikisinin arasından

yere düşerken samuray kılıcına değdiği anda ortadan ikiye kesiliyor ve yere iki parça olarak düşüyordu. Buradan aslında kılıcın çok keskin olduğunu ve Whitney Houston'un aslında ateşle oynadığını fark ediyorduk. Çocukken bunu izlerken "vay ya samuray kılıcına bak nasıl da keskin, eşarbi böyle kesen adama neler yapar" diye izliyordum. Kılıcın aslında Kevin Costner'in penisi olduğunu çok sonradan fark ettim. Sembolizm, gönderme, alt metin diye bir şeyler olduğunu çok sonra öğrendim. Kevin Costner'ın penisi havaya atılan eşarbi yere düşerken ikiye bölecek kadar tehlikeliydi ve el şakası yapılacak bir şey değildi. Bu sahnenin hemen ardından zaten sevişmeye başlıyorlardı, cinsel gönderme açıkltı ama samuray kılıcına odaklanan beynim yine de anlamamıştı. Şimdi düşününce kılıç obje olarak zaten ne kadar fallik bir nesne ve insanların kılıç dövüştürken bunları çata çuta birbirlerine sallamaları ne kadar ilginç. Bunlar düşündüklerim, dinlediğin için teşekkürler. Ben artık salona gidiyorum.

Mustafa Satıcı

mert Dolapçioğlu

"Baskı altından kurtulan aşağılık bir insan, bu sefer kendisi başkasını ezmeye çalışır." F.M.Dostoyevski, "Stephançikovo Köyü" romanından.

● İktidarın iç politikası: Bir mazi var onu nasıl silelim, sen beni ömrünce unutamazsın!

İktidarın dış politikası: Haykırsam dünyaya ettiklerini, yine anlatamam çektiklerimi!

● Göç yüzünden yalnız gezen insanlar...

● İlgilendiği tek mevzu 'komplo teorisi' olan kişi, kaçılacak insansın lakin yine de biraz konuşalım. Vaziyetin 'kompleks' lafını duyunca aklına sadece 'aşağılık kompleksi' gelen zihne benzemekte. Halbuki kompleks, karmaşa anlamına gelir. Senin teoriden anladığın da hep gerçeğin bozulmuş, çarpıtılmış, saklanmış hali. Dünya alemin yalana kestiğini iddia ederken, aynı alemin parçası olduğunu unuttu. Böyle böyle parçaların toplamından başka nedir ki Dünya Alemi?! Derde درمان olacak hakiki teorileri hakediyor insanlık...

● Yanında telefonla konuşan insanla ayrıca konuşmaya gayret eden kişiye "Türk" denir.

● Ankara'da askerdeyken yakalanmış bir firari er getirdiler. Epeyce kaçmış, sonra hapis, akabinde kalan askerlik için karargah. Eski İstanbul'un hallerini anlatanlar gibi, hep birliğin kadim vaziyetini naklediyordu bize, "Şu sinemanın yapıldığı yer kırkıktı, kadayıfhanenin yerinde çardak vardı" falan diye. Askerde de nostaljiye denk gelince, pes dedim içimden...

● Keşke şu an Uruguay'da olsaydım, hemen Paraguay'a geçerdim...

● Yıllar önce, komşumuzun oğlunun habire parmaklarını prize sokmaya çalışması, annesinin de neredeyse memnuniyet duyarak, "Mühendis olacak galiba" demesi. Bu böyle birkaç kez tekrarlınca annem dayanamayıp "Aman, önce sağlıklı olsun da istediği mesleği seçer büyüyünce" dedi diydi komşuya...

● Geçmiş, çok eskiden gelecekti, gelecek de geçmiş olacak.

Toplamına 'şimdi' diyoruz. Şimdi'den geçmiş olsun!

● Hatice Kübra anlattı, çocukken iki kızkardeşiyle 'doktorculuk' oynuyorlarmış, diğerlerinin tıfllığından faydalanan kurnaz Hatice, birini doktor, öbürünü hemşire yapıp kendisi hep hasta rolünü alıyormuş. Niye? Çünkü bu sayede hesapta ilaç olan bonibonları ardarda yuduyomuş! Fenalaştım, kötüyüm, hemen ilaç verin diye diye... (Ziyaretlerimden birinde "Ben aslında sandalya hakkında yazmak istedim, hiç vakit bulamadım" demişti rahmetli Yaşar Kemal. Evet, sandalye değil, sandalya diyordu ve ısrar ediyordu usta. Bunu anlattım Hatice'ye, o da bu hafta bana "Sandalya"lar çizdi, sağ olsun.)

● Biri için "Başkanın sağ kolu" dediler, "Başkan solak galiba" dedim...

● Ressam arkadaşım var, çok iyi kalpli bir insan. Bir resmini birisi beğenmiş, arkadaşımın temasa geçmiş. Ve demiş ki, "Ben bu resmi çok sevdim ama satın almayacağım, alıp bir süre bakacağım, bu süre zarfında karar vereceğim!" Duyunca 'Aha!' dedim. Daha önce böyle bir şey duymadım, stajyer resim! Bir süre denenecek, performansına bakılacak, evle iyi geçiniyorsa satın olacak. Durumun çok sağduyu olduğunu belirttim. "Olur da demedim olmaz da demedim, düşüneyim diye süre istedim" dedi iyi kalpli ressam dost...

● Senin sabahki saçın, günün sonunda berbere kıl...

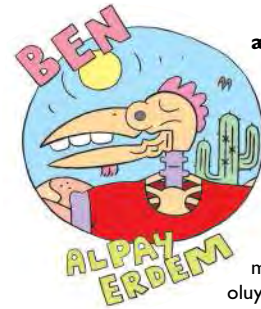
● Seyrettiğim dönem filminde "Yörenin en ünlü bakiresi" diye bahsettiler birinden. Ne ara ünlenmiş, tam ne yapmış, anlayamadım. Ölenmesi an meselesi yükseliş! Hiçbir şey yapmadan, durduk yerde ünlü olmak. "Sigara İçmeyenler Derneği"nin başkanı vardı bir de benzer model. Öyle bir içimiyodu ki, günde dört paket içmediği olurdu, ünlenmeyip de n'aapsın?!

● Mukayese: Keman hüznüyle coşkulandırır, gitar coşkusuyula hüznölendirir...

● Ayvalık'tan Cunda'ya "Türkiye'nin ilk boğaz köprüsü"nden geçerek gidiliyor, her geçişimde kalpten basıyorum alkış! Hem ilk köprüye meftunum, hem de az ötede kızmıla adaş Lale Adası var. Durduramam...

● Eleştirirsen dediğin 'Müjdecî' olmasın sakın!?

● Ramazan Bayramımızı kutlarım...

æ Merhaba.

æ Telefonuma not alacağım zaman, ah ah, eskiden kalem kağıt taşırdım yanımda, ah ah, vah vah, neyse, ne diyordum, telefonuma not alacağım zaman, notlar şeysine girip de not yazmaya başladığımda, o ilk yazdığım kelimeleri harfleri artık her neyse, onu öyle sanki başlık gibi algılayıp, kalın kalın yazmıyorum, deli çıkıyorum deli. İnanılmaz gıcık oluyorum, bunu da baştan bir söyleyeyim dedim. Ne zamandır yazacaktım bunu, bugüne kısmetmiş. Köşemi yazmaya başlamadan önce, aldığım notlara bakıyorum çünkü. O orada öyle kabak gibi kalın kalın sırtırmıyor mu, tüylerim diken diken oluyor. Kalem kağıt olayı öyle değildi işte. Kontrol hep bendeydi. Gerçi vardır bunun da bir ayarı ama şimdi kim uğraşacak. Çünkü uğraşmak istemiyordum. Her şeye uğraştırıyorlar insanı. E hani kolaylıktı. Gıcık oluyorum lan. Bir de eskiden böyle değildi. Bir güncelleme geldi, şirazesini kaydı resmen birçok şeyin. Güncellemesini olmuyor. Off, ruhum bunılıyor. Daralıyorum.

æ Bazen düşünüyorum da, "biz bu dünyayı çocuklarımıza miras bırakacağız" deme yaşı, kaç yaş oluyor tam olarak diye düşünüyorum. Bir insan böyle bir şeyi tam olarak ne zaman söyler. Ya da tam tersi miydi ya. Miras mı almıştık çocuklarımızdan aslında dünyayı, öyle mi bir şeydi acaba. Amaan, neyse ne. O yani. Onu anlatmaya çalışıyorum. Bu tam bir yaşlılık söylemi. İnsan ne zaman yaşlı olduğunu gerçekten kabul eder ve böyle bomboş bir laf eder. Boş laf tabii. Çünkü önce kendin için korumalısın dünyayı. Zaten bu bilinç olmadı için çocuklara da çok affedersiniz ama yrrak gibi bir dünya bırakmıyor muyuz nesillerden nesillere acaba. Biz çocukken köyde dereye balık tutuyorduk. Birgün eniştem geldi. O derenin balıklarının artık yenilmeyeceğinden, çok pis olduğundan derenin şimdi, eskiden ise abdest aldıklarını söyledi o derede. E .mina koduğum, madem öyleydi de, neden bu hale gelmesine göz yumdum. Neden sesini çıkarmadım. Neden bir şey yapmadım. Çünkü abdestini evde de alabiliyordun, o yüzden umursamadın değil mi. Bazı konularda da insan önce kendisini düşünecek. Kendisini düşünmeyen insandan çocuğuna çocuğuna da fayda gelmez. Ve dahi "belki çocuklar düzeltir ileride" diye de düşünmediyse, ben de hiçbir şey bilmiyorum. Lanet gelsin lan size. Pislikler: Ruhları ölü, içleri çürük adiler. Gerçekten düşününce bir insanın tepesinin atması mümkün değil. Neden sahip çıkmıyorsun arkadaşım derene. Balık tuttuğumuz yerin elli metre ilerisinde tuvalet vardı. İnsanlar tepeden sıçıyorlar, o b.k, cumburlop diye

on metreden dereye düşüyordu. Zaten balıklar b.k.a geliyordu. O yüzden orada çok balık oluyordu. Biz de o yüzden orada tutuyorduk zaten balıkları. Neden yapılmasına izin verdin o tuvaletin oraya yapılmasına neden izin verdin. Sinirden bak. Mal. Ancak boş boş konuş işte. Hayır sen deniyosun belli, civar köylerden de mi bir kişi çıkmamış da, "aga siz buraya ne yapıyorsunuz" dememiş. Çünkü dere öyle bir şey ki, akıyor. O b.k yüze yüze sana da geliyor. Ters yönde isen de dedikodusu geliyor. İstisnasız hepiniz o dereye öğrendiniz yüzmeyi. Şimdi çocuklarınızın hiçbirini yüzmeye bilmiyor. Çünkü artık o dereye çocuklarınız değil, b.k yüzüyor. Ulan arkadaş, neşeli bir şeyler yazacaktım, yazdıkça sinire kestim, o oldu.

æ Bir de "Allah'ın takdiri" diye bir olay var. Sen önlem alma, ondan sonra Allah'ın takdiri. Camiye yıldırım düşüyor, onlarca insan ölüyor, gökdelene yıldırım düşüyor, hiç kimseye hiçbir şey olmuyor. Bir paratonere bakıyor olay. Geçen sitede biriyile tartuştım da, oradan aklıma geldi. "Ya" diyoruz, "çatlaklar var". Diyor ki "Allah'ın takdiri". Üzer misin, sabaha mı bırakırsın acaba bu mantaliteyi.

æ Çengelköy, "köylü", Beylerbeyi, "efendi", Kandilli, "mazbut", Kanlıca, "tiril".

æ Neymiş efendim, "maymun muzı yemeden önce, muzun iplerini, yani floem demetlerini ayırırmış, öyle yiyormuş muzı, demek ki bir bildiği varmış, ben de öyle yemeliymişim". Maymunun bir bildiği olsaydı maymun olmazdı canım. Bak ben her şeyi yiyorum, yeri geliyor aya gidiyor, yeri geliyor Mars'a araç gönderiyorum.

æ Geçen Bostancı'da bir eczaneye girdim. Eczacı ablaya, "serum lastiği var mı sizde" diye sordum. Yokmuş, çıktım. Sonra içeriden Serdar adlı arkadaş çıktı. Bir yerlerden tanışmıştık kendisiyle. Orada çalışıyormuş o da. "Serum lastiği artık satılmıyor eczanelerde, ne yapacağsın ki serum lastiğini" dedi. Dedim "valla sapan yapacağım". Sapan yapacağım çünkü. Canım gerçekten çok sıkılıyor. Bir de evde iki adet sapan çatalı var. Biri normal ağaçtan, diğeri marangoz işi. Yıllardır dururlar öyle. Bir yerlerden gelmiş işte. Taşı tutmak için deriler de var. Bir tek serum lastiği yok. Güldük ettik öyle Serdar'la. Çay içtik, muhabbet ettik dükkan önünde. Eve döndüm, internetten baktım, serum var. Üç metre siparişini verdim. Dün de geldi. Henüz açmadım paketi. Fakat araştırırken bazı şeyleri de gördüm. Bayaa bildiğiniz, sapan mermisi satılıyor paket paket. Bu nasıl bir ihtiyaçmış acaba. Komşumuza anlattım. O da aynı benim durumumdaymış. Bir serum lastiği eksikmiş onda da. Bir metresini de ona vereceğim. Mermi siparişini de ayrı veriyorum şimdi. Net, sapanlanıyoruz ahali olarak. Resmen silahlanıyoruz. Dağa taşta atacamız, mutlu olacağız. Böyle şeyler hayal ediyoruz, güzel oluyor.

æ Hoşça kal.

ÖZER AYDOĞAN

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"amatör balıkçının leğeninde iki istavritiz seninle"
Küçük İskender

Pazar. Öğlen. Telefon ekranında 33 derece. Karşı kaldırımın taşlarını değiştiriyorlardı. Günlerdir. Tam kapanmayı fırsat bilip. İşçilerin sesleri. Taş kesme makinasının cızırtıları... Bağrısmalar. Gülüşmeler. O da bitti. Mutlak sessizlik. Issızlık. Apartmanın içinde de tek ses yok. Tadilatlar da bir yere kadar. Onlar da bitti. (Nedense ben de sessizliği bozmaktan korkar gibi kağıtları yavaşça...) Koca yıl geldi geçti. "Zamanın mahvedemeyeceği hiçbir şey yoktur" Horace'ın ünlü lafı. Hadi inşallah. Virüsü ederse, o edecek demek ki: "mahv" "Hiçbir şey" dediğine göre. Madem. Bizi etti bile. Demek ki o hariç değil. Onu da vuracak. Bekliyoruz. ("Nehir kenarında yeterince beklersen; Düşmanlarının cesetleri yüzerek gelir; önünden geçerler..." Sun Tzu—O da karşı kıyıda, suya bakarak senin geçmeni beklemiyorsa tabii...)

Bir yıl, iki ay. Pandemi öncesi halimle... Tamamen bir başka kimse oldum. Bana çok çok benzeyen biri... Evet, çok benziyor. Doğru. Şu an için...

Hindistan'da, "koronadan koruyamadı bizi" diye, evdeki tanrı heykellerini kıran kadınların videosu... Büyük bir öfkeyle. Parça parça ediyorlar, bağıra çağıra, söylene söylene. İki kadın. Kırılmış, ufalanmış parçalara eğilip tekrar tekrar vuruyorlar. Ürpertici. Öfkelerinin şiddeti. Aniden kaybedilen inanç. Değerler... Politik inanç da olabilir... R.E. M. İn ünlü "Losing My Religion"/"Dinimi Kaybetmek" indaki kaybetme biçimi gibi değil. Yavaş yavaş olanı o. O sadece hüznüydü. Tesadüfe bakın ki şarkının kendisi kadar ünlü klibinde Hindu tanrılarına ait figürler de kullanmıştı, klibin Hint asıllı ünlü yönetmeni Tarsem Singh. Klip muhteşemdir yalnız. Hâlâ pırıl pırıl. Tarkovski'nin "Kurban"ının ünlü "süt kasesinin düşmesi" sahnesinin taklidiyle başlar. İncil'den bölümler; Caravaggio'nun "Şüpheli Aziz Thomas" tablosunun canlandırılması, İsa, melekler. Komünizme, Sovyet komünizmine kimi göndermeler de var klipte. (Şarkı 1991 / Berlin Duvarının yıkılışı 1989)

Aman inşallah o mabetlerdeki muhteşem

Küçük İskender
1964-2019

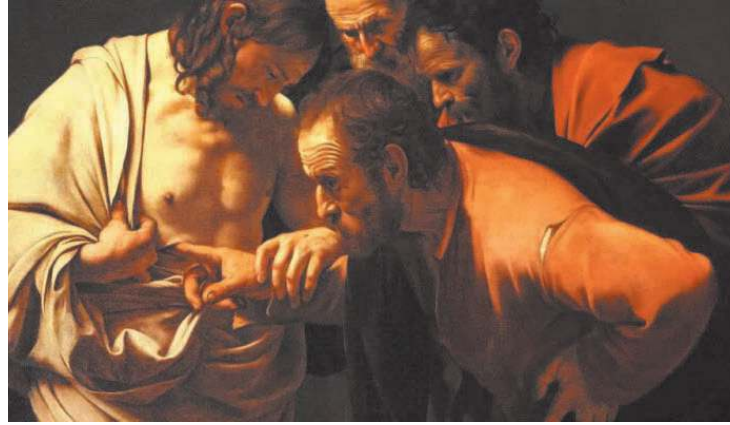
heykellere dokunan olmaz. İnsanlığın ortak kültür mirası. Daha öncede bahsetmiştim; çok sevdiğim 1952 tarihli ünlü Hint filmi "Baiju Bawra"nın, kocaman bir Tanrı Shiva heykeli karşısında söylediği şarkı aracılığıyla: çektiği acılara; kaderine isyan eden Baiju'su. (Sevdiği kız ölmüştür--...hem tekneyi hem de fırtınayı yarattın/ hem beraberliği hem ayrılığı...--). Baiju'nun acıları karşısında Lord Shiva heykeli dayanamıyor, taştan gözlerinden yaşlar süzülüyordu. ("O Duniya Ke Rakhwale" şarkının adı)

O Duniya Ke Rakhwale

Zenginler aldıkları müstakil bahçeli villalara falan koşuyor ya. Güneye. Kırıklara. Veba'da da benzerleri olmuş Avrupa'da... ("Tarih tekerrür etmez ancak kafiyeledir" demişti M. Twain) Şehirler ceset dolu. Tayfaları ölmüş ıssız gemiler başıboş öylece bir oraya bir buraya dolanıyorlar denizlerde... Ölümünden kurtulabilmek için şehir

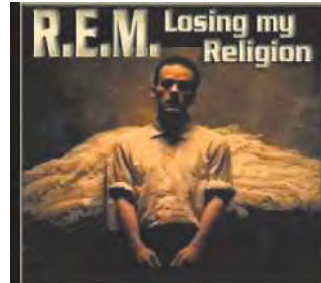
dışında malikâneler satın almış varlıklılar. Gerçi yapabilecek başka bir şey de mevcut değilmiş. O günlerin sloganı: doktora da gitsen aynı şeyi söylüyormuş: "Fugo cito, vade longe, rede

"Şüpheli Thomas" – Caravaggio

zenginler. Nasıl yapıyorlarsa. (1340'lar. --sülfürle yapıyormuş tütsü işi--) Bu dezenfeksiyon işleminden sonra eve fakir bir kadın yerleştiriliyor, bir zaman sonra eğer kadın ölmezse dönüyorlarmış. Şehirdeki özledikleri o evlerine. Bak bak! Bu davranışın da, kendisi değilse de

bir tür "kafiye"si başka başka biçimlerde karşımıza çıkmıyor değil. Tersini diyemem. Yalan olur. (Pıhtılaşma yaptığı ortaya çıkan AstraZeneca'ları fakir ülkelere... İmha etmiyorlar; genel bağışıklık; uzak fakirlerin de, risk alarak kazanacakları bağışıklık onların/ zenginlerin de, yararına) Herneyse, yazı bitti...

Hepinizin bayramını kutluyor, dostluk kardeşlik, muhabbet dolu günler diliyorum...

öz büyücüsü

CAVUŞOĞLU VE MEVKİDAŞLAR

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Macera adı: Polen (İstifası)...

Arada protein iyidir.

Boks Makinesi

Sipariş ettiği ürünün sabah eline ulaşacağını düşündükçe uyku tutmuyor ve yatağında dönüp duruyordu. Bunu fark eden karısı sürekli olarak neyin var diye sorsa da Soner bir türlü cevap vermiyordu. O gece sabaha kadar hayal kurdu ve girişimci kişiliğini kendi içinde sık sık tebrik ve takdir etti. Mahalleliye göre Soner'in bu siparişi oldukça gereksizdi. Fakat Soner mahalleli ile aynı fikirde değildi.

Bu ürün, sahibi olduğu bakkala daha fazla müşteri kazandıracak ve aynı zamanda onu diğer bakkallardan daha farklı bir işletmeye dönüştürecek. Daha önce de buna benzer girişimlerde bulunmuş fakat beklediği etkiyi görememişti. Bu yüzden yeni ürün hakkında karısına hiçbir şekilde bilgi vermedi. Ya da karısının fikrini almayı tercih etmedi. Çünkü Soner'e göre karısı, gelişime kapalı ve bu tür yeniliklere her daim karşı çıkan, garantici, risk sevmeyen bir insandı. Ne gerek vardı şimdi böyle bir şeye, bayılıyorsun para saçmaya diyecek ve Soner'in hevesini kıracaktı.

Yarım yamalak bir uyku ile sabah eden bünyesi, ürünü karşılamaya hazırı. Kahvaltı bile yapmadı. Karısını öpüp ayrıldı evden. Bakkala yürümeye mesafesinde olan bu ev, Soner'in amcasının eviydi ve amcası onlardan kira alıyordu. Dükkanın yakın olduğu için Soner için büyük bir kolaylık bu ev. Bakkala gidiş yolunda esnaf arkadaşları Bekir ve Suavi'nin ortak işlettiği bir oto yıkamacı vardı. Onlara bir günaydın deyip öyle geçti kendi dükkanına. Burada sinirleri biraz bozuldu. Çünkü gelecek olan ürünün Bekir ve Suavi'nin de haberi vardı ama ürünle ilgili tek kelime dahi etmediler. Soner, 1 lira ile çalışan kalın kasa boks makinesinin sadece bakkal için değil, mahalle için de büyük bir yenilik olacağına inanıyordu.

Hatta 1 hafta kadar önce Suavi ile kahvede otururken "Ben burayı hiçbir zaman bakkal olarak görmedim. Burası mahallede herkesin konuşacağı, imrenerek bakacağı bir işletme benim gözümde. Boks makinesi hamlem mahalleliye saçma gelebilir ya da bazıları çıkıp sen bakkalsın, ne alaka böyle bir ürün de diyebilir. Fakat dedim ya, ben burayı sıradan bir bakkal olarak görmedim hiçbir zaman. Her sabah kepenkleri kaldırırken bir bakkalı değil, koca bir mahalleyi açıyorum aslında." demişti. Suavi, çayından aldığı son yudumunu henüz gırtlğından geçirememişken hırıltılı bir ses tonuyla "İyi diyorsun hoş diyorsun da boks makinesi bana da pek mantıklı gelmiyor. Hani bilardo masası falan olsa bi nebze ama boks makinesi artık her yerde herkeste var" diyerek Soner'in hevesini kırmıştı.

Küçük bir bakkalı mahallenin cazibe merkezi haline getirme fikri, sıg düşünce yapısına sahip mahalleli tarafından elbette kabul görmeyecek ve desteklenmeyecekti. Soner, hak etmedikleri halde mahalleye çok daha fazlasını veren ileri görüşlü bir lider gibi düşünüyor ve öyle hareket ediyordu. Yıllar sonra kendisine teşekkür edecek olan yaşlılar geliyordu gözünün önüne. Fakat oto yıkamacının diğer ortağı Bekir'e soracak olursanız Soner biraz abartıyordu. Hatta Bekir bunu "Saçma sapan işleri var *mına kodumun eşşeginin" diyerek ifade ediyordu.

Beklenen boks makinesi nihayet geldi. Montajına gerek duyulmayan, yere kolayca sabitlenen bu boks makinesi, bakkalın hemen ön tarafına yerleştirilmiş ve kendisine vuracak olan insanları bekliyordu. Soner, satın aldığı bu yeni ürünü gururla izliyor ve hemen çaprazına yerleştirdiği sandalyenin üzerinde keyifle sigarasını içiyordu. Kışkandıkları için mi yoksa bu ürünün gerçekten gereksiz olduğuna inandıkları için midir bilinmez ama boks makinesi o gün kimsenin ilgisini çekmedi. Olabilir, ilgilerini çekmeyebilir ancak yıllardır dost oldukları esnaf arkadaşlarına hiç olmazsa bir hayırlı olsun diyebilirlerdi. Soner de böyle düşünüyordu.

Mavi, yeşil ve kırmızı ışıkların yabancı müzik eşliğinde yanıp söndüğü ve kırılacak birçok yeni rekora gebe olan boks makinesi, o gün bekleneni veremedi. Soner o gece mutsuz gitti evine. Mutsuz uyudu. Karısı ile tek kelime dahi konuşmadı. Sadece o gün değil, diğer günler de bekleneni veremedi boks makinesi. Günde 1-2 müşteri ya geldi ya gelmedi. Gelenler de yumruk yerine tekme atmayı tercih etti. Kırılması gayet kolay rekorlar belirde dijital ekranında. Bir süre sonra Soner de mahallelinin heyecansızlığına ayak uydurup çoğu zaman prize bile takmadı makineyi. Yan taraftaki inşaat malzemesi dükkanından gelen "Kıs şunun müziğini be kardeşim. Başımız ağrıyor sabahtan akşama kadar" uyarıları da bu sayede azalarak bitmiş oldu.

